P9_TA(2021)0444

Искане за снемане на имунитета на Харалд Вилимски

Решение на Европейския парламент от 11 ноември 2021 г. относно искането за снемане на имунитета на Харалд Вилимски (2021/2073(IMM))

(2022/C 205/07)

Европейският парламент,

— като взе предвид искането за снемане на имунитета на Харалд Вилимски, внесено от прокуратурата във Виена и предадено на 7 май 2021 г. от ръководителя на Постоянното представителство на Австрия към ЕС във връзка с наказателното производство и обявено на пленарно заседание на 20 май 2021 г.,

— като изслуша Харалд Вилимски в съответствие с член 9, параграф 6 от своя Правилник за дейността,

— като взе предвид членове 8 и 9 от Протокол № 7 за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз, както и член 6, параграф 2 от Акта за избирането на членове на Европейския парламент чрез всеобщи преки избори от 20 септември 1976 г.,

— като взе предвид решенията на Съда на Европейския съюз от 21 октомври 2008 г., 19 март 2010 г., 6 септември 2011 г., 17 януари 2013 г. и 19 декември 2019 г. ([1]),

— като взе предвид член 57, параграфи 2 и 3 от Конституцията на Австрия,

— като взе предвид член 5, параграф 2, член 6, параграф 1 и член 9 от своя Правилник за дейността,

— като взе предвид доклада на комисията по правни въпроси (A9-0303/2021),

А. като има предвид, че Прокуратурата на град Виена поиска снемане на имунитета на Харалд Вилимски, член на Европейския парламент, за да започне наказателно производство във връзка с престъпление злоупотреба на доверие по член 153, алинея 1 и алинея 3, първа хипотеза и престъпление съучастие в присвояване на средства по член 12, втора алтернатива и член 133, алинея 1 и алинея 2, първа хипотеза и престъпление злоупотреба със субсидии по член 153b, алинеи 1, 2 и 3 от австрийския Наказателен кодекс;

Б. като има предвид, че Харалд Вилимски е бил финансов служител на групата на Австрийската партия на свободата (FPÖ) в Националното събрание от 27 октомври 2006 г. до 23 октомври 2019 г.; като има предвид, че той беше избран за член на Европейския парламент в резултат на изборите за Европейски парламент, проведени през май 2019 г.;

В. като има предвид, че за времето от 1 октомври 2011 г. до 13 август 2019 г. Харалд Вилимски предполагаемо е злоупотребил с правомощието си да се разпорежда със средствата по банкови сметки, принадлежащи на парламентарната група на FPÖ в австрийското Национално събрание, като е нареждал плащането на сметки чрез редовни преводи от банковата сметка на групата на FPÖ в Националното събрание за мобилни телефонни услуги, ползвани изцяло за лични цели от страна на трето лице, което е довело до финансови щети за групата на FPÖ в Националното събрание;

Г. като има предвид, че той предполагаемо е използвал средствата, предоставени на групата на FPÖ в Националното събрание, за цели извън обхвата на целите, определени в член 1 от Закона за финансиране на австрийските парламентарни групи от 1985 г. (KlubFG), и като има предвид, че той предполагаемо е извършил това със знанието, че платените услуги не са свързани с дейността на партията;

Д. като има предвид, че предполагаемото престъпление не се отнася до изразени мнения или подадени гласове при изпълнение на задълженията на въпросния член на Европейския парламент по смисъла на член 8 от Протокол № 7 относно привилегиите и имунитетите на Европейския съюз;

([1]) Решение на Съда от 21 октомври 2008 г., *Marra/De Gregorio и Clemente*, C-200/07 и C-201/07, EU:C:2008:579; решение на Общия съд от 19 март 2010 г., *Gollnisch/Парламент*, T-42/06, EU:T:2010:102; решение на Съда от 6 септември 2011 г., *Patriciello*, C-163/10, EU:C:2011:543; решение на Общия съд от 17 януари 2013 г., *Gollnisch/Парламент*, T-346/11 и T-347/11, EU:T:2013:23; решение на Съда от 19 декември 2019 г., *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115.

Четвъртък, 11 ноември 2021 г.

Е. като има предвид, че член 9 от Протокол № 7 относно привилегиите и имунитетите на Европейския съюз предвижда, че членовете на Европейския парламент притежават на територията на собствената си държава имунитетите, предоставяни на членовете на парламента на същата държава;

Ж. като има предвид, че член 57, алинеи 2 и 3 от Конституцията на Австрия предвижда следното:

„2. „Членовете на Националния съвет могат да бъдат задържани на основание извършено престъпление само с одобрението на Националния съвет освен в случаите, когато лицето е заловено на местопрестъплението при извършването на престъпление. Претърсването на домовете на членове на Националния съвет също е допустимо само с одобрение от Националния съвет.

3. Освен това членове на Националния съвет могат да бъдат официално преследвани за наказуемо деяние без одобрение от Националния съвет само ако деянието очевидно няма връзка с политическата дейност на съответния член на Националния съвет. Компетентният орган трябва обаче да поиска от Националния съвет да се произнесе относно наличието на такава връзка, ако съответният член на Националния съвет или една трета от членовете на постоянната комисия по тези въпроси поискат това. В случай на такова искане не се провеждат действия по наказателно преследване или всички такива се спират“;

З. като има предвид, от една страна, че Парламентът не може да се счита за съд, и от друга страна, че съответният член на ЕП не може да се счита в контекста на процедура за снемане на имунитет за „обвиняем“ ([2]);

И. като има предвид, че целта на парламентарния имунитет е да защитава Парламента и неговите членове от съдебно преследване във връзка с дейности, които са извършвани при изпълнението на парламентарните задължения и които са неделими от тези задължения;

Й. като има предвид, че в този случай Парламентът не откри доказателства за *fumus persecutionis*, т.е. фактически елементи, които да указват намерение чрез съдебното производство да се навреди на политическата дейност на член на ЕП и следователно на Европейския парламент;

1. решава да снеме имунитета на Харалд Вилимски;

2. възлага на своя председател незабавно да предаде настоящото решение и доклада на своята компетентна комисия на компетентния орган на Република Австрия и на Харалд Вилимски.

([2]) Решение на Общия съд от 30 април 2019 г., *Briois/Парламент*, T-214/18, EU:T:2019:266.